

TUNNUKSISTA

Liiankin usein on tapahtunut niin, että historian jyrkissä käännekohdissa eivät etumaisetkaan puolueet pysty heti käsittämään uutta tilannetta, vaan toistavat tunnuksia, jotka olivat oikeita eilen, mutta tänään ovat menettäneet kaiken merkityksensä, ovat menettäneet sen yhtä „äkillisesti” kuin „äkillinen” on tuo historian jyrkkä käännekin ollut.

Jotain samantapaista voi nähtävästi tapahtua tunnuksele, joka koskee kaiken valtiovallan siirtämistä Neuvostoilte. Tämä tunnus oli oikea vallankumouksemme sillä kaudella, joka on mennyt peruuttamattomasti ohi, sanoikaamme helmikuun 27 päivästä heinäkuun 4 päivään. Nyt tämä tunnus on ilmeisesti lakannut olemasta oikea. Ellei käsitetä tätä, ei voida käsittää mitään nykyisistä päivänpolttavista kysymyksistä. Jokainen tunnus on johdettava yleensä kaikista kyseisen poliittisen tilanteen erikoisuuksista. Ja Venäjän poliittinen tilanne eroaa nyt, heinäkuun 4 päivän jälkeen, perin pohjin helmikuun 27 päivän ja heinäkuun 4 päivän välillä vallinneesta tilanteesta.

Silloin, tuona vallankumouksen nyt jo sivuutettuna kautena, valtiossa vallitsi niin sanottu „kaksoisvalta”, joka sekä aineellisesti että muodollisesti oli valtiovallan epä-määräisen ja ohimenevän tilan ilmenemismuoto. Älkäämme unohtako, että kysymys vallasta on jokaisen vallankumouksen peruskysymys.

Silloin valta oli horjuvassa tilassa. Väliaikainen hallitus ja Neuvostot jakoivat sen keskenään vapaaehtoisen sopimuksen pohjalla. Neuvostot olivat vapaiden, s.o. kaikkinaisesta ulkoapain tulevasta väkivallasta vapaiden, ja aseel-

listen työläis- ja sotilasjoukkojen edustajistoja. Aseet olivat kansan käsissä, ulkoapäin kansaan kohdistuvaa väkivaltaa ei ollut — siinä juuri oli asian *ydin*. Juuri se avasi ja turvasi koko vallankumouksen eteenpäin kehittämisen rauhallisen tien. Tunnus „kaiken vallan siirtäminen Neuvostoille” oli lähimmän askeleen, välittömästi toteutettavissa olleen askeleen tunnus tällä rauhallisella kehitystiellä. Se oli vallankumouksen rauhallisen kehityksen tunnus; helmikuun 27 päivästä heinäkuun 4 päivään tuo kehitys oli mahdollista ja tietysti toivottavintakin, mutta nyt se on kerrassaan mahdotonta.

Kaikesta päättäen eivät kaikki „kaiken vallan siirtäminen Neuvostoille” tunnuksen kannattajat ole riittävästi ajatelleet sitä, että se oli vallankumouksen rauhallisen edelleen kehittämisen tunnus. Ei vain siinä mielessä rauhallisen, ettei kukaan, ei yksikään luokka, ei ainoakaan todellinen voima olisi voinut silloin (helmikuun 27 päivästä heinäkuun 4 päivään) vastustaa eikä häiritä vallan siirtämistä Neuvostoille. Ei siinä kaikki. Rauhallinen kehitys olisi silloin ollut mahdollista jopa siinäkin mielessä, että luokkien ja puolueiden taistelu Neuvostojen *sisällä* olisi silloin voinut tapahtua kaikkein rauhallisimmin ja kivuttomimmin, jos valtiovalta kokonaisuudessaan olisi ajoissa siirtynyt Neuvostoille.

Asian viime mainittuun puoleen ei myöskään ole kiinnitetty vielä riittävästi huomiota. Neuvostot olivat luokkakokoonpanoltaan työläisten ja talonpoikain liikkeen elimiä, työläisten ja talonpoikain diktatuurin valmis muoto. Jos niillä olisi ollut koko valta, niin pikkuporvarillisten kerrosten perusheikkous, niiden perusvitsaus, luottamus kapitalisteihin, olisi tullut voitetuksi käytännössä, niiden omien toimenpiteiden tarjoama kokemus olisi arvostellut sitä. Vallassa olevien luokkien ja puolueiden vaihdos olisi voinut Neuvostojen *sisällä*, niiden yksinvallan ja kaikkivallan pohjalla, tapahtua rauhallisesti; kaikkien neuvostomielisten puolueiden yhteys joukkoihin olisi voinut pysyä edelleenkin lujana ja heikentymättömänä. Ei saa unohtaa hetkeksikään sitä, että vain tämä neuvostomielisten puolueiden vapaasti ja yhä laajemmaksi ja syvemmäksi kehittyvä mitä kiintein yhteys joukkoihin olisi voinut auttaa voittamaan rauhallisesti pikkuporvarilliset harhaluulot sovintoon pääsemisestä porvariston kanssa. Vallan siirtäminen

Neuvostoilta ei sinänsä olisi muuttanut eikä olisi voinutkaan muuttaa luokkien välisiä suhteita; se ei olisi saanut mitään muutosta aikaan talonpoikaiston pikkuporvarillisuudessa. Mutta se olisi ajoissa ottanut suuren askeleen talonpoikain irrottamiseksi porvaristosta, heidän lähentämiseksi ja sitten myös yhdistämiseksi työläisiin.

Näin olisi voinut käydä, jos valta olisi aikanaan siirretty Neuvostoilta. Näin olisi ollut kaikkein helpointa, edullisinta kansalle. Tämä tie olisi ollut kivuttomin, ja siksi sen puolesta piti taistella mitä tarmokkaimmin. Mutta nyt tämä taistelu, taistelu vallan siirtämisestä aikanaan Neuvostoilta, on päättynyt. Rauhallinen kehitystie on tehty mahdottomaksi. On alkanut ei-rauhallinen, kaikkein tuskallisin tie.

Heinäkuun 4 päivänä tapahtunut murros onkin juuri siinä, että objektiivinen tilanne on sen jälkeen muuttunut jyrkästi. Vallan horjuva tila on päättynyt, valta on ratkaisevassa paikassa siirtynyt vastavallankumouksen käsiin. Puolueiden kehitys, eserräin ja menshevikkien pikkuporvarillisten puolueiden suhtautuessa vastavallankumouksellisiin kadetteihin sovittelevasti, on johtanut siihen, että nämä molemmat pikkuporvarilliset puolueet osoittautuivat vastavallankumouksellisen pyövelityön tosiasiallisiksi osanottajiksi ja apureiksi. Pikkuporvarien tiedoton luottamus kapitalisteihin johti ensin mainitut puoluetistelun kehityskulussa siihen, että he alkoivat tietoisesti tukea vastavallankumouksellisia. Puoluesuhteiden kehitysjakso on päättynyt. Helmikuun 27 päivänä olivat kaikki luokat yhdessä monarkiaa vastaan. Heinäkuun 4 päivän jälkeen vastavallankumouksellinen porvaristo käsi kädessä monarkistien ja mustan sotnian kanssa liitti itseensä pikkuporvarilliset eserrät ja menshevikit, osittain pelottelemalla näitä, ja luovutti tosiasiallisen valtiiovallan Cavaignacien käsiin, sotilaskoplan käsiin, joka ammuttaa tottelemattomia rintamalla ja panee toimeen bolshevikkien vainoja Pietarissa.

Tunnus vallan siirtämisestä Neuvostoilta kuulostaisi nyt don-qui-jotemaisuudelta tai pilkanteolta. Tämä tunnus olisi objektiivisesti kansan pettämistä, sen saattamista siihen harhaluuloon, että Neuvostojen muka *nytkin* tarvitsisi vain tahtoa ottaa valta tai tehdä päätös saadakseen vallan, että Neuvostossa on vieläkin puolueita, jotka eivät ole tahrant

neet itseään avustamalla pyöveleitä, että ollut voitaisiin muka tehdä olemattomaksi.

Olisi mitä suurin erehdys luulla, että vallankumouksellinen proletariaatti voisi niin sanoakseni „kostoksi” eserrille ja menshevikeille siitä, että nämä ovat kannattaneet bolševikkien musertamista, sotilaiden ampumista rintamalla ja työläisten aseistariisumista, „kieltäytyä” kannattamasta heitä vastavallankumousta vastaan. Kysymyksen tällainen asettaminen merkitsisi ensinnäkin poroporvarillisten moraalikäsitteiden soveltamista proletariaattiin (sillä *asian hyväksi* proletariaatti kannattaa milloin hyvänsä suurporvaristoakin eikä ainoastaan horjuvaa pikkuporvaristoa); toiseksi — ja se on pääasia — se olisi pikkuporvarillinen yritys „moralisoimalla” hämätä asian poliittinen ydin.

Tämä asian ydin on se, että valtaa ei nyt enää voida ottaa rauhallisin keinoin. Se voidaan saada vain voittamalla ratkaisevassa taistelussa ne, jotka tällä hetkellä todella pitävät valtaa, nimittäin sotilasjuntan, Cavaignacit, jotka nojautuvat Pietariin tuotuihin taantumuksellisiin sotajoukkoihin, kadetteihin ja monarkisteihin.

Asian ydin on se, että vain vallankumoukselliset kansanjoukot voivat saada voiton näistä uusista valtiovoimien haltijoista, vain joukot, joiden liikehtimisen ehtona ei ole vain se, että niitä johtaisi proletariaatti, vaan myöskin se, että ne kääntäisivät selkänsä eserrien ja menshevikkien puolueille, jotka ovat pettäneet vallankumouksen asian.

Ken tuo politiikkaan poroporvarillista moraalialia, hän järkeilee näin: olettakaamme, että eserrät ja menshevikit tekivät „erehdyksen” kannattaessaan Cavaignaceja, jotka riisuvat aseista proletariaattia ja vallankumouksellisia rykmenttejä; mutta heille on annettava tilaisuus „korjata” erehdyksensä, ei pidä „vaikeuttaa” heille tuon „erehdyksen” korjaamista; on helpotettava pikkuporvariston kallistumista työläisten puoleen. Tuollainen järkeily olisi lapsellista naiiviutta tai yksinkertaisesti tyhmyyttä, ellei suorastaan uutta työläisten pettämistä. Sillä pikkuporvarillisten joukkojen kallistuminen työläisten puoleen olisi vain sitä ja nimenomaan sitä, että nuo joukot kääntäisivät selkänsä eserrille ja menshevikeille. „Erehdyksen” korjaamisena eserrä- ja menshevikkipuolueiden taholta voisi

nykyään olla vain se, että nuo puolueet julistaisivat Tseretelin ja Tshernovin, Danin ja Rakitnikovin pyövelien apureiksi. Sellaista „erehdyksen korjaamista” me kannatamme täydellisesti ja ehdottomasti...

Sanoimme, että vallankumouksen peruskysymys on kysymys vallasta. On lisättävä: nimenomaan vallankumoukset osoittavat meille joka askeleella sen kysymyksen hämärtämisen, *missä* on todellinen valta, osoittavat meille eron muodollisen ja reaalisen vallan välillä. Siinä juuri onkin yksi jokaisen vallankumouksen tärkeimmistä erikoisuuksista. Maalis- ja huhtikuussa 1917 ei ollut selvää, oliko reaalinen valta hallituksen vai Neuvoston käsissä.

Nyt on erittäin tärkeätä, että valveutuneet työläiset tarkastelisivat harkiten vallankumouksen peruskysymystä: kenen käsissä valtiovalta on tällä hetkellä. Ajatelkaa, millaiset ovat sen aineelliset ilmenemismuodot, älkää pitäkö fraaseja tekoina, niin te löydätte helposti vastauksen.

Valtio on ennen kaikkea aseellisten ihmisten joukko-osastoja, joilla on sellaisia aineellisia lisäkkeitä kuin vankilat, kirjoitti Friedrich Engels⁵⁹. Nykyään niitä ovat junkkarit sekä taantumukselliset kasakat, joita on varta vasten tuotu Pietariin; niitä ovat ne, jotka pitävät vankilassa Kamenevia ynnä muita; ne, jotka lakkauttivat „Pravda” lehden; jotka riisuiivat aseista työläisiä ja sotaväen tietyn osan sotamiehiä; jotka ampuvat sotaväen saman tietyn osan sotamiehiä; jotka ampuvat sotaväen samaa tiettyä osaa armeijassa. Juuri nämä pyövelit ovat reaalinen valta. Tseretelit ja Tshernovit ovat ministerejä ilman valtaa, nukkeministerejä, pyövelitoimintaa tukevien puolueiden johtajia. Tämä on tosiasia. Eikä tämä tosiasia muutu miksikään, vaikkei nähtävästi Tsereteli enempää kuin Tshernovkaan henkilökohtaisesti „hyväksy” pyövelitoimintaa ja vaikka heidän lehtensä sanoutuvat arastellen irti siitä: tällainen poliittisen vaatetuksen muuttaminen ei muuta asian olemusta.

150.000 pietarilaisen valitsijan äänenkannattajan lakkauttaminen ja junkkarien toimeenpanema työmies Voinovin murha (heinäkuun 6 pnä) sen takia, että hän vei ulos kirjapainosta „Listok Pravdy” lehteä — eikö se ole pyövelitoimintaa? eikö se ole Cavaignacien työtä? Hallitus ja Neuvostot „eivät ole syyssä” siihen, sanotaan meille.

Sitä pahempi hallitukselle ja Neuvostoille, vastaamme me, sillä siinä tapauksessa ne ovat siis nolliä; ne ovat marionetteja, niillä ei ole reaalista valtaa.

Kansan on ennen kaikkea ja parhaiten tiedettävä *totuus*, tiedettävä, kenen käsissä on todellisuudessa valtiovalta. Kansalle on sanottava suora totuus: valta on Cavaignacien (Kerenskin, joidenkin kenraalien, upseerien y.m.s.) sotilasjuntalla, jota tukee porvaristo luokkana, etunenässään kadettipuolue, ja kaikki monarkistit, jotka toimivat kaikkien mustasotnialaisten sanomalehtien välityksellä, „Novoje Vremjan”, „Zhivoje Slovon” y.m. y.m. välityksellä.

Tämä valta on kukistettava. Ilman sitä kaikki fraasit taistelusta vastavallankumousta vastaan ovat tyhjiä korulauseita, „itsepetosta ja kansan pettämistä”.

Tätä valtaa tukevat nykyään sekä ministerit Tseretelit ja Tshernovit että heidän puolueensa: kansalle on tehtävä selväksi, että ne esittävät pyövelin osaa ja että näiden puolueiden täytyi väistämättömästi päätyä tähän „finaaliin” huhtikuun 21, toukokuun 5, kesäkuun 9 ja heinäkuun 4 päivänä tekemiensä „erehdysten” jälkeen, sen jälkeen, kun ne hyväksyivät hyökkäyspolitiikan, politiikan, joka ratkaisi jo ennakkolta yhdeksän kymmenesosaa Cavaignacien voitosta heinäkuussa.

Koko agitaatiotyö kansan keskuudessa on uudestijärjestettävä niin, että otetaan huomioon nimenomaan nykyisen vallankumouksen ja varsinkin heinäkuun päivien antama konkreettinen kokemus, t.s. niin, että agitaatio osoittaa selvästi kansan todellisen vihollisen, sotilaskoplan, kadetit ja mustasotnialaiset, ja että se paljastaa selvästi ne pikku-porvarilliset puolueet, eserrien ja menshevikkien puolueet, jotka ovat olleet ja ovat edelleenkin pyövelitoiminnan apureita.

Koko agitaatiotyö kansan keskuudessa on uudestijärjestettävä siten, että saadaan selitetyksi, ettei talonpojilla ole pienintäkään toivoa saada maata, niin kauan kuin ei ole kukistettu sotilaskoplan valtaa, niin kauan kuin eserrien ja menshevikkien puolueita ei ole paljastettu eikä ole riistetty niiltä kansan luottamusta. Se olisi kovin pitkälinen ja kovin vaikea prosessi kapitalistisen kehityksen „normaalisissa” oloissa, mutta sota ja taloudellinen rappiointi jouduttavat asiaa tavattomasti. Ne ovat sellaisia

„jouduttimia”, jotka voivat kuukaudesta, jopa viikostakin tehdä vuoden veroisen.

Edellä sanottua vastaan esitettäisiin ehkä kaksi vasta-aitetta: ensinnäkin se, että ratkaisevasta taistelusta puhuminen nyt merkitsee samaa kuin kannattaa hajanaisia kapinayrityksiä, jotka auttaisivat nimenomaan vastavallankumousta; toiseksi se, että vastavallankumouksen kukistaminen merkitsee vallan siirtymistä kuitenkin Neuvostojen käsiin.

Ensimmäisen vastaväitteen johdosta me sanomme: Venäjän työläiset ovat kyllin valvutuneita ollakseen antamatta provosoida itseään esiintymään heille ilmeisen epäedullisena ajankohtana. Kapina ja vastarinta heidän taholtaan merkitsisi nyt vastavallankumouksen auttamista. Se on kiistatonta. Kiistatonta on myöskin se, että ratkaiseva taistelu on mahdollinen vasta silloin, kun joukkojen syvissä riveissä on alkanut uusi vallankumouksen nousu. Mutta ei riitä se, että puhutaan vallankumouksen noususta, sen nousukaudesta, Lännen työläisten avusta y.m.s. yleensä, on tehtävä määrätty johtopäätös menneisyydestämme, on nimenomaan otettava huomioon saamamme opetukset. Ja niiden huomioon ottaminen antaa nimenomaan tunnukseksi ratkaisevan taistelun käymisen vastavallankumousta vastaan, joka on kaapannut vallan käsiinsä.

Toisessa vastaväitteessä on niin ikään konkreettiset totuudet korvattu perin ylimalkaisella järkeilyllä. Porvarillista vastavallankumousta ei voi kukistaa mikään muu, ei minkäänlainen muu voima kuin vallankumouksellinen proletariaatti. Juuri vallankumouksellisen proletariaatin on vuoden 1917 heinäkuun kokemuksen jälkeen otettava valtiotalta itsenäisesti omiin käsiinsä — ilman sitä vallankumous *ei voi* voittaa. Valta proletariaatilla, sen tukeminen talonpoikaisköyhälistön eli puoliproletaarien taholta — siinä on ainoa ulospääsy, ja me vastasimme jo, mitkä seikat nimenomaan voivat sitä jouduttaa tavattomasti.

Tässä uudessa vallankumouksessa voi ja täytyykin syntyä Neuvostoja, mutta *ei* nykyisiä Neuvostoja, ei elimiä, jotka hierovat sovintoa porvariston kanssa, vaan porvaristonvastaisen vallankumouksellisen taistelun elimiä. Asia on niin, että me tulemme edelleenkin olemaan neuvostotyyppisen valtiorakennuksen kannalla. Kysymys ei ole nyt yleensä Neuvostoista, vaan kysymys on taistelusta

nykyistä vastavallankumousta ja *nykyisten* Neuvostojen petturuutta vastaan.

Konkreettisen korvaaminen abstraktisella on eräs kaikkein suurimpia syntejä, kaikkein vaarallisimpia syntejä vallankumouksessa. Nykyiset Neuvostot ovat luhistuneet ja kärsineet täydellisen haaksirikon sen takia, että niissä ovat olleet vallalla eserrien ja menshevikkien puolueet. Nyt tällä hetkellä nämä Neuvostot muistuttavat pässejä, jotka on viety teurastamoon, jossa niiden päät on pantu pölkylle ja ne määkyvät surkeasti. Neuvostot ovat *nyt* voimattomia ja avuttomia voittaneen ja voittavan vastavallankumouksen edessä. Tunnus vallan siirtämisestä Neuvostoille voitaisiin käsittää „yksinkertaisesti” kehotuksena vallan siirtämiseen juuri näille Neuvostoille, mutta sen sanominen, siihen kehottaminen merkitsisi nyt kansan pettämistä. Ei ole mitään vaarallisempaa kuin petos.

Helmikuun 27 päivän ja heinäkuun 4 päivän välinen kehitysjakso luokka- ja puoluetistelussa Venäjällä on päättynyt. Alkaa uusi jakso, johon eivät tule kuulumaan entiset luokat, entiset puolueet eivätkä entiset Neuvostot, vaan taistelun tulella uusiintuneet, karaistuneet, kouliintuneet, taistelun kuluessa uudestisyntyneet luokat, puolueet ja Neuvostot. Ei pidä katsoa taakse, vaan eteenpäin. Ei pidä toimia vanhoilla, vaan uusilla, heinäkuun jälkeisillä luokka- ja puoluekategorioilla. Uuden jakson alkaessa on lähdeittävä siitä, että voitolla on porvarillinen vastavallankumous, joka on voittanut sen takia, että eserrät ja menshevikit ovat sopuilleet sen kanssa, ja jonka vain vallankumouksellinen proletariaatti voi voittaa. Tässä uudessa jaksossa tulee tietysti olemaan vielä monenlaisia vaiheita ennen vastavallankumouksen lopullista voittoa, ennen eserrien ja menshevikkien lopullista tappiota (taistelutta) sekä ennen uuden vallankumouksen uutta nousua. Mutta siitä voidaan puhua vasta myöhemmin, kun nämä vaiheet hahmottuvat kukin erikseen...

Kirjoitettu heinäkuun puolivälissä 1917

*Julkaistu vuonna 1917 VSDTP(b):n
Kronstadtin komitean kustantamana
erillisenä kirjaseana*

*Julkaistaan
kirjasean tekstin mukaan*